

*

*на чыстае
самай каменнай істэмай
нае рэчышчэ старонкі*

- Як Базыль у паходзе канаў,
 Усё старонку сваю спамінаў.
 — Вы прашчайце, прашчайце, шнуры,
 Вы прашчайце, негаранья!
 Мне вас болі ужо не гараць,
 Буйным збожжам на зары не засяваць.
 — Не пабачу я цябе, цёмны луг,
 Поле чыстае, раздольнае!
 Мне па вас ужо ніколі не хадзіць,
 10 Мне зялёнай травы не касіць.
 — Расстаюся я з табой, шчыры бор,
 Пушча цёмная, драмучая!
 Мне твой шум ужо болі не чуваць,
 Мне высокіх сасон не рубаць.
 — Ах, прашчай ты, сямейка мая,
 Вы прашчайце, таварышы!
 Ужо не прыйдзеца да сэрца прытуліць,
 Пасядзець, пажартаваць, пагаманіць.
 — Гэй, чалом табе, чалом, Беларусь,
 20 Уся староначка бяздольная!
 Не забыў твой сын сваея маці,
 За цябе у зямлі яму ляжаці.

.....
 Як Базыль у паходзе канаў,
 Усё старонку сваю спамінаў.